

for at se, om man ikke der maatte ville udtale sig for en Plan, hvorved man kom til at benytte dette Stykke. Det er en stor Hensynsfuldhed, maaske en noget overdreven Hensynsfuldhed, men efter at nu Forhandlingen i det Thing, der overhovedet har forhandlet Jernbaneloven, ikke heller har peget hen paa Muligheden af nogen Plan, hvorved man vilde komme til at bruge dette Stykke Jord, og efter at det ærede Folkething har ment det rettest ikke at behandle Lovforslaget herom i de to sidste Samlinger, forekommer det mig, at det vilde være at drive Hensynsfuldheden ud over de rimelige Grændser, om man nu længere vilde udsætte Sagens endelige Afgjørelse af det Hensyn, om det ærede Folkething i Tiden maatte bestemme sig til at behandle dette Lovforslag om de kjøbenhavnske Jernbaneanlæg, og for det Tilfælde at det under sin Behandling deraf maatte komme til at erklære sig for en Plan, hvori disse Grundstykker indgik som Led. Det forekommer mig, at det vilde være en overdreven Hensynsfuldhed, og jeg vil haabe, at Regjeringen derfor nu uden alt Hensyn til jaadanne foreliggende Muligheder vil tage Sagen til endelig Behandling. Det forekommer mig, at Regjeringen bør have et aadent Blis for, at det, om der end ganske vist, som jeg før bemærkede, ikke kan være Spørgsmaal om nogen egentlig juridisk Forpligtelse for Regjeringen hverken lige overfor Kommunen og ikke heller lige overfor de paagældende Grundeiere, vist ikke tør negtes, at der er en høj Grad af moralsk Forpligtelse eller i alt Fald Opfordring for Regjeringen til at forjuge Sagen bragt i Orden i Overensstemmelse med det, der var Forudsætningen, lige indtil Jernbanen gik over til Staten. Dette forekommer mig at være et Hensyn, der navnlig skyldes de paagældende Beboere, men først og fremmest Grundeierne, der jo have kjøbt deres Grunde i den bespøiede og berettigede Forventning at Gadeanlægget vilde blive fuldført i Overensstemmelse med, hvad allerede den Gang alle Vedkommende vare enige om. Men det er ikke alene dem, der her komme i Betragtning, det er ikke, saaledes som den ærede Ordfører bemærkede, en Sag mellem nogle Grundeiere og Indenrigsministeriet, det er det ikke, thi man kan sige, at det hele Gadekompleks ligger i sine naturlige Forbindelser, og at der er fremkommet et

Par høist abnorme Gader, der ende som culs de sac, hvorved Forbindelsen i hele Kvarteret faar en unaturlig Gang og Retning. Men endelig synes mig ogsaa, at Staten meget vel kan gjøre det for sin egen Skyld, idet der ved, at dette Grundstykke ligger hen, lides et aarligt Rentetab, som ganske vist, det indrømmer jeg fuldkommen, nok i den første Tid kan ventes at ville komme ind igjen derved, at der en stadig Stigning i Prisjerne, som maaske kan evaluere det Tab af Renter, der lides, men det er et Forhold, man dog ingenlunde kan være vis paa, vil fortsætte sig i samme Grad. Jeg haaber altsaa som jagt nu, at denne Henvisning maa give Stødet til, at Sagen optages til fornøjet Behandling, og jeg antager, at der vil blive Anledning til en Forhandling mellem Regjeringen, Indenrigs- og Finantsministeriet, og Københavns Kommunalbestyrelse, og at under denne Forhandling ogsaa Kommunalbestyrelsen maa vise sig gennemtrængt af Følelsen af, at det her dreier sig om en Sag, som særlig vedrører de Interesser, som Københavns Kommunalbestyrelse har at varetage og vaage over. Jeg vil derfor haabe, at denne Sag maa kunne komme snarlig til en heldig Løsning, og jeg slutter mig derfor til den foreslaaede Henvisning, til Indenrigsministeriet, hvorved jeg dog maa bemærke, at det hellere burde hedde: til Indenrigsministeren og Finantsministeren, thi den, som Banskelighederne nærmest maa komme fra, er vel egentlig ikke Indenrigsministeren, der formentlig finder det meget unønskeligt og ikke fra sit Standpunkt kan have Noget imod, at disse Gadeanlæg fuldføres, men nærmest jo Finantsministeren som den, der repræsenterer den Del af Administrationen, hvorunder Eiendomsretten over de paagældende Arealer henhører. Jeg har imidlertid fundet det unødvendigt at stille noget Ændringsforslag i saa Henseende, da det er en Selvfølge, at Indenrigsministeren under den Behandling, han vil give Sagen, vil forhandle med sin Kollega, Finantsministeren.

Indenrigsministeren (Skel): Det ærede Medlem, der nu satte sig, indrømmede, at der var god Grund for Regjeringen til ikke at afhænde de paagældende Arealer, saa længe der var Tale om, at Regjeringen selv kunde faae Benyttelse af dem, til den foreslaaede